

[Stinus.]

betyde, at den videre udvikling af øst-vest-forbindelserne sættes i stå for lang tid.

I øjeblikket forhandler de fire stormagter om Berlins fremtid, og uden enighed mellem de fire bliver der ingen aftale om Berlin. Ønsker de fire stormagter, alle de fire stormagter, en Berlinaftale? På baggrund af sammenkædningen af traktatratifikationer og en løsning af Berlinproblemet har Brandt alle gode grunde til at ønske firemagtsforhandlingerne om Berlin fremskynnet. De indflydelsesrige kredse i Vesttyskland, Vesteuropa i øvrigt, USA, Østtyskland ikke at forglemme og formodentlig også i Sovjetunionen, som er modstandere af afspændingsbestræbelser, kan se deres fordel ved, at Berlinforhandlingerne bliver langvarige.

Der synes i øjeblikket at være en vis bevægelse i den østtyske holdning. Jeg tænker her bl. a. på ministerpræsident Willi Stophs brev til Vestberlins overborgmester, Klaus Schütz. For det radikale venstre må Willi Stophs forslag om forhandling om vestberlinerens adgang til Østberlin og hans tilbud om en midlertidig besøgsordning i påsken i år betragtes som positive skridt. Vi finder også, at der er grund til at fremhæve Willi Stophs anerkendelse af stormagtsforhandlingerne om Berlin og af, at Berlinproblemerne hænger sammen. Det må også betragtes som noget positivt, at der ikke længere fremsættes krav om, at Vestberlin skal afbryde alle politiske forbindelser med Vesttyskland.

På minussiden fremtræder — og det skal siges stærkt — de gentagne østtyske chikanerier mod trafikken mellem Vesttyskland og Vestberlin. Hvis DDR ønsker, at vi skal tage den udtrykte gode vilje med hensyn til afspænding i Europa alvorligt, må disse chikanerier bringes til ophør. Forstyrrelser af landevejstrafikken mellem Vesttyskland og Vestberlin er ensbetydende med forstyrrelser af firemagtsforhandlingerne og dermed støtte til de kræfter i Vest-

europa, som ikke ønsker afspænding. Hvis imidlertid en tilfredsstillende aftale om Berlin mod disse kræfters ønske opnås, og hvis som følge heraf Moskva-aftalen og den polsk-tyske traktat ratificeres, er vejen bannet for yderligere afspændingsbestræbelser.

I communiqueet udsendt efter det seneste NATO-ministerrådsmøde i Bruxelles i december hedder det bl. a., at ministrene på mødet — og jeg citerer fra communiqueet:

„bekræftede deres regeringers beredvilighed til — så snart Berlinsamtalerne har nået en tilfredsstillende afslutning, og for så vidt som de øvrige igangværende samtaler skrider gunstigt frem — at påbegynde multilaterale kontakter med alle interesserede regeringer for at sondere, hvornår det vil være muligt at sammenkalde en konference eller en serie af konferencer om sikkerhed og samarbejde i Europa.“

Man kan vel diskutere, om denne formulering vedrørende afholdelse af en sikkerhedskonference er køligere end formuleringen på det foregående NATO-ministerrådsmøde i Rom, men det er i hvert fald rigtigt, at der i Bruxellescommuniqueet lægges mere vægt på, at der tilvejebringes en løsning på Berlinproblemet, før man går i gang med drøftelser om en sikkerhedskonference.

Vi vil i den anledning gerne understrege, at det fremdeles må være dansk politik både uden for og måske navnlig inden for NATO at arbejde på at hindre, at afspændingspolitikken sættes i stå. Vi anerkender, at Berlin er en prøvesten på Sovjetunionens og DDRs oprigtige afspændingsvilje, men vi advarer samtidig imod, at NATO-landene opstiller nye betingelser for at gå med til en eller flere konferencer om sikkerhed og samarbejde i Europa.

Så snart de to traktater er ratificeret, og det forudsætter altså en Berlinordning, vil vejen være åben for en europæisk sikkerhedskonference. Dette skal understreges fra dansk side, fordi præsident Nixon i sin seneste rapport til den amerikanske kongres igen stiller sig afvisende over for en europæisk